

CSIKI LÁSZLÓ

Boldogság

A férfi befejezte a mosogatást. Vízcseppek remegtek a kék csíkos fajansz tányérok. Ránézésre, de még képzelet szerint is idősök otthonából származott tányérok álltak élükön a mosogatóban. „Lopták ezeket?” A mosogató-kagyló pattogzott zománcát, egy csillagos fekete pontot nézve a férfi rábólintott, és ettől előre esett a festett haja. „De nem Klára. Ő csak elfogadta. Olyan.”

Letúrta jobbágykéek inge ujját, és felmarkolta zakóját a konyhaszék támlájáról. A zakó sötétkék volt, ezüst gombokkal, illett a világos szürke kasa-nadrághoz. Ehhez a férfihoz minden illett. A zakó bal belső zsebe felett angol selyemcímke tűnt elő, amikor benyúlt a pecsétgyűrűjéért. Meleg volt a zseb, akár egy madárfészek a faodúban, melybe bennragad a gyerek tojást markoló ökle. „Gyümölcsfa volt. Talán alma.” A pecsétgyűrűn dombormívű tölgyfa, és talán háromfejű madár az ágai közt. A madár túlságosan kicsi volt ahhoz, hogy szabad szemmel, akár olvasó szemüveggel látni lehetett volna, a véseteket eltömítette a kosz. A férfinak fél percebe telt, amíg megbánta, hogy nem a gyűrűs kezével mosogatott, kioldva szabadítva a vásárolt címerállatot. Gyűrűs kezével csapta hátra a haját, és ekkor egy vízcsepp hullt róla a fényes cipőjére, éppen olyan csillagos foltban, mint a mosogatókagyló zománcán.

„Rájönnek. Elkapnak. De miért gondolom ezt?”

Zakója ujjával törölte le a vízcseppet cipőjéről. Fél lábon egyensúlyozott közben a vörös-fehér padlócsempéken. „A fürdőszobáját is ki kell takarítani. Majd jövő kedden.”

A konyha falán gubás pásztor furulyázott, lombfűrészelt keretben. A férfi nadrágszárába akadt cipővel billegett a konyhában. A fali kampóról levert egy merítőkanalat. Olyan hangon csattant a kövön, akár két gépkocsi az utcasarkon.

– Fizeted! – hallatszott a szobából Klára hangja.

Klára profi kurva volt, de csak délelőtt. Héttől tizenkettőig rekedten beszélt. Vendégei távozása után kitisztult a torka, mintha finom oldatokkal öblögetett volna, mielőtt kislánya hazatér az iskolából. Pedig már a mosdást is unta. Napjában háromszor győzte meg magát, hogy fürödni kell, és eddig még mindig sikerült. Abban a korban volt, nem tudta eldönteni még, hogy ha eljön az ideje, tehát akarata, gőgje végére ér, soha nem megy már a fürdőkád közelébe, vagy egyszer végleg belefeledkezik.

A férfi kirúgta lábát a nadrágban, előbb riadtan hallotta, ahogy szakad az alja, majd megnyugodott, hogy kiszabadult belőle. Gondosan visszatúrta a széleket, és hajoltában fejébe tolult a vér. „Ha itt halok meg, minden kiderül.”

Ismerte az ilyen keddeket, ez se lehetett más. Rendetlenül kezdődnek, de fél tizenegyre a helyén áll már minden tiszta csésze, hímzett terítő, és az olajfestékes konyhafalban ugyanúgy zúg a vezetékes víz. Egy emelettel fennebb szintén mosogató vagy fürdik ilyenkor valaki.

Klára ilyenkor a szobában ül az ágyon, és könyvet kell olvasnia. Valahányszor elunja, és délelőtt tanult reflexszel az ágyékát simogatva bekapcsolja a televíziót, a férfi rászól a konyhából, mintha látná:

– Légy észnél! – Klára a műbőrbe törli olyankor ujját a támlán, és előre lapoz hármat a tanulmánykötetben. – Ne hagyj magad, ne csapd be – mondja a férfi.

Hangja átszáll a szűk előszobán, mintegy megkerüli a fogásra akasztott orkánkabátokat, felpattan a linóleumon, majd ellágyul a szobai szürke padlószőnyegen, de azért eljut. „A kép, mint ez is, csupán az elsődleges jelrendszerre hat, nem veszi igénybe az elvont gondolkodás iránti képességedet, tehát butít. Próbálj gondolkodni.”

„Hogy lehet parancsra gondolkodni? És miről? Van annyi pénz? De lehet, hogy ez már egy gondolat.”

Klára fáradtabb volt a semmittevéstől, mint három numerától. Nagytestű nő volt, inkább csak nagynak látszott. Mintha kitömték volna bőrét a vékony csontjain, alig is bírta viselni a saját húsait. Egy-egy szebblelkű kliensének azt mondta, ő nemesi származék, és túlságosan kifinomult ahhoz, hogy önmagát elviselje. – De mit tehet ma egy baronesz? Bécsben jártam össze grófkisasszonyokkal, az itthoniaknak aztán, amikor szociális gondozó voltam, én hordtam ki az ebédjüket. Nagyon, nagyon öregek voltak már. – Másoknak azt mondta: – Röhög apám a mennyországban, hogy többet eszem nála. – Ilyenkor apja tanyasi parasztként szerepelt a mesében, és vasvillával kergette a családját, három napig nem engedte le őket az avas szénapadlásról, nehogy elegyék előle a dödöllét. – De te, te csúnya, én menhelyről jöttem, szerinted mennyi ott a vitamin? – mondta máskor.

Ennek a férfinak egyiket sem lehetett elmondani a sok közül, pedig másodjára is olyanak látszott, akinek legalább sejtetés-szerűen elmesélhető valamelyik változat. Lehet, hogy a baroneszeset kedvelte volna. A bunkók szeretik nemesivel elkeverni a vérüket. De az újsütetű eleganciájában annak örvend talán, hogy ha akarná, egészséges vidéki lányt döngethetne a lepedőn, aki grófkisasszonyokkal egy kenyéren élt, még ha azt ő hordta is haza nekik. Csakhogy a férfi nem sokat nézte a csontját, a húsat, és még annál is kevesebbet kérdezett. Klára úgy ült ott neki a szobában, várakozva és érintetlenül, mintha csak odaképzelték volna valakik.

A férfi tenyerén a konyhában hosszan folyt a vér. A kövön ugráló merítőkanál és az asszony hangja úgy megzavarta, nem tudta, a cipője sarka, a merítőkanál,

a pecsétgyűrű, egy előző lator szétört sörösüvege sebezte-e fel orvul a mosogató alól. Talán az a csillag alakú, éles peremű vasfolt a kagylóban, melybe most kacérnak ható csíkonként csurgott ki belőle valami, roppant idegenül. Gondosan a csillag alakú fekete foltra csöpögtette a vérét, és elmosolyodott, amikor sikerült elfődnie. Az ránézésre is sértett.

A kurva olvasott, az ablakon túl hangtalanul szállt a juharfa pihéje, a fehér pernye.

– Nem jössz be? – szólt ki a nő.

„Nyertem.” A férfi a vérével takart, álcázott fekete vasfoltot nézte a mosogatókagylóban. Boldog volt, hogy ilyent láthat. Ilyen kicsit, kisszerűt, semmiséget. Saját magát, csöpp részét, legalább egy lefolyóban. „Élek még, ha látni bírom.”

Ő volt itt a legbőkezűbb kuncsaft. Facér pasas amúgy, de aki azért meri ontani, önteni a vérét, ha nincs is kiért. Keddenként elmosogatott, néha főzött, többnyire lecsót, abba kolbász mellé a gyerekkori ízeket, vagyis egy vasszöveget, hogy meg ne edződjön a zöltség. Egyszer még a halat is tett bele. Klára nem firtogott, csak felnézett rá a tányérjából, akár egy kongresszusi előadó a jegyzeteiből.

– Te, ugye, kisvárosi gyerek vagy? – kérdezte. Bizonyára a vasszögről jutott eszébe.

Klára most elunta a gondolkodást az ágyon. Meg aztán hallotta is, hogy a férfi azt mondja valakinek távolról a maroktelefonján: – Szólj Sanyinak, ő majd felír neked valamit. – Ez volt a legunalmasabb: jólöltözött férfi vonalvégről csakis a feleségének irat fel nyugtatót az orvosával, akivel szombatonként teniszezik, kis fehér nadrágban ugrabugrál a vörös salakon. Fáradjon ki, aludjon jól a nőci, ne álmodják pornográfát, amitől hajnalban meglovagolná a férjeurát, ha az már előre ki nem dőlt volna. „Ez meg mégis állandóan a mosogatólében tartja a kezét, mintha elkaphatna tőlem valamit és továbbadhatná.. Éljen a diadalmas impotencia!”

– Pókhálózni is kéne – mondta a férfi az ajtóban.

„Na, most ez egy vékony, elegáns pali, nem egyéb. Csak úrnak akar látszani.” A félfának dönti pilises fejét, és olyan elegánsan sápadt a kék zakójában, mint egy diplomata, aki untig müzlit reggelizik. Lehet, hogy egy beosztottjához beszélt, elég határozott volt ahhoz a hangja: „Szólj Sanyinak...” Ez iszonytatóan megbízható alak, olyannyira magabiztos, ölni is képes.

– Jövő kedden megcsinálom – mondta, még mindig az ajtó közül.

„Kitakarítás, apróra felporszívózod a szőnyeget, lesikálsz a csempét, és aztán elvágod a nyakamat. Nem utána, előtte tisztogatsz.”

Nem pisztolyt használ, mert olyannyira úriember, sértené kényes, művelt fület a dörrenés. A pisztoly meg túlságosan személytelen is. Ez közelebb akar kerülni a lőtávolná, nem egyébbért, csak hogy a felelősséget érezze, és aztán bűnhődhessen érte. A vért nem kívánja, nem is bírja, tehát mintegy átutalja a jogra,

a törvényre, a szóra. Vér, mondja, és semmit se lát, vagy egy falevelet. Azt fogja mondani még a rendőröknek is: ősz van, tündököl az ég, és nem érti, miért lenne fontosabb egy nő élete annál, mint hogy ő a felhőket nézi. Nem is tartja elég biztonságosnak a tíz centinél nagyobb távot, ennél távolabb maradni nem akar, mélyebbre hatolni nem bír; az ilyen soha nem volt jó katona. A megfojtás túlságosan alpárinak tűnik neki. Nem kerül a nő mögé valami külföldön vásárolt ruhakötéssel, sem egy kínai mintás sállal, alkalmilag kifeszített harisnyanadrággal, hogy a nyakába vesse, izzadva szorítsa, csavarja. Túl érzékeny ahhoz, hogy tíz percig hallgassa a szilánkossá törő gégén át feltörő hörgéseket, és kínjában áldozatával együtt nyögjön. Kés lesz az, az is csak jobb híján. A könyvből kilesett helyre dőfve annak a nyelét is hamar elengedi, odabízza. Az úgy áll ki a nő testéből, mint a természetes tartozéka.

– Elmosogattam – mondta a férfi.

– A késeket is? – kérdezte a nő.

– Majd porszívózok – mondta a férfi. Olyannyira a saját gondolatait, szándékait követte, nem reagált a nő kérdésére. Leült a szűk kagylófotelba, felkecskélte a lábát, és cipője sarkát simogatva belekezdett a keddi történetébe. Mindig ugyanúgy. Ez a megszokottság, beidegződés volt gyengesége egyetlen jele. Nem mert kilépni magából, mintha forró sivatagba jutna, és ott bármi megtörténhetne vele, elragadhatná egy hatalmas madár. Saját körén belül kereste még az életveszélyt is, mert biztosan azt is elképzelte hozzá, hogy ott kivédheti.

– Na, figyelj – ártotta bele magát a történetbe a nő.

– Te figyelsz! Megkapod a pénzed? Megkapod.

– Mondanék valamit.

– Nem, tündérem, most én beszélek. Feküdj hanyatt, tündérem. Bal kezedet tedd a fejed alá, és húzd fel a jobb lábadat. A szemedet lehunyhatod, tündérem. Kár, hogy nem fekete a pongyolád.

A férfi is lehunyta szemét, halványkékje mintha fehér felszín alá merült volna. Rajzolni lehetett volna az arcára. Az arca helyére.

– Tudod már, hogy a feleségem karcsú nő. Formásak, izmosak a combjai. Barnák. A hajlatokban halványabb a bőre, soha nem sikerül annyira kitérnie magát a tengerparton vagy a szoláriumban, hogy egyenletesre süljön. Azok a fehér részei a legizgalmasabbak. A melle alatt az a fehér félhold. Érted? Fogd fel végre!

– Akkor már inkább kefélnék – mondta Klára.

– Azt mindenki tud. De jónak lenni csak ritkán.

– Nehogy már azt mondd, hogy te jó vagy!

– Nem vagyok az? – kérdezte a férfi. Mosolygott, mintha mulatságosnak találná az ötletet. Úgy mosolygott, mintha megengedhetné magának, és nem egyébert. Akár a tükör előtt.

– Na, jó, halljuk, milyen a feleséged – mondta Klára, megadóan.

– Te nem támadhatsz – mondta a férfi. – Nem mondhatsz ilyeneket. Te ahhoz az asszonyhoz nem nyúlhatsz.

„Baszd meg, én senkihez sem nyúlnék, ha nem muszáj. De még egy puha faszt markolni is jobb, mint téged hallgatni, ahogy a címlapra való vagy onnan másolt feleségedet részletezed.”

Jött ez a férfi minden kedden, elmosogatott, felsöpört, tette, amit otthon nem tehetett. Otthon nyilván külön szobában öltözött, és csak átkiabálta a feleségének, hogy ma este hova mennek, milyen elegáns murira. Az a barna combú asszonya meg rakta magára a smukkot, és muri után kétszázszor húzta végig haján a kefét, ahogy a jó édes anyukájától tanulta. Mert annak volt anyukája. Ez meg hajnalban ott állt a szomszéd szobában a merev micsodájával, várta, hogy átmehet-e, hogy beverje neki. De még idejében, mielőtt megjön a bejárónő, vagy telefonál valaki, hogy megállították a vámnál a cég felségjelével tündöklő teherkocsit. „Itt meg mint egy bejárónő... Még az is lehet, hogy nő akar lenni. Takarítaná a koszt. Mi másra való egy kurva? A lakását is szabadon kisöpörhetik a pénzükért.”

– Született volna egy lányunk – mondta a férfi.

„Mi az, hogy volna? Vidd el az egész balhét. Máris tudom, miről szövegegnél. Arról, hogy volna. Ha lehetne, mi? Mondd ki, hogy meghalt, te hülye!”

– Figyelj – mondta Klára, és köldökig felhúzta a házi ruháját. Nagy sötétség látszott alatta. – Próbáld meg.

Ő maga is érezte a nyirkos szagát. Még meg is lepődött tőle. Más pasiknak soha nem könnyítette meg a lehetőséget, hogy beléhatoljanak. Hadd dolgozzanak meg a pénzükért. Ez meg csak ült és beszélt magának.

– Voltunk tavaly Korfun.

„Ott gyászoltatok?”

A többi nem volt érdekes. Sem a feleség tengerparton barnuló combja, sem a mélykék tenger, sem a koktél, sem a kibérelt moped azon az idegen szigeten. Annyi volt érdekes, hogy sötét zakóját, ezüst kezelógombját ez a férfi akkor nem viselte. Csak amikor hozzá jött, elmondani Korfut és a feleségét. Vagyis, hogy a zakója és minden egybe csupa szó volt, sőt, amolyan hozzászólás, s amikor elhallgatott, egyből leszálltak róla, elrepültek a szavak. Mintha soha nem is lettek volna, vagy csak olyankor, ha ő nézi. „Kilép majd innen, és mintha semmije sem lenne azután. Teste nélkül megy haza.”

Klára összefogta magán a pongyolát, combjait egymáshoz szorította, mint elsóáldozó korában. Még meg is ijedt a saját lábközi szagától. Túlságosan érződött, ő maga is túlságosan jelen volt, legalábbis túlságosan érezte magát. Mondania kellett volna talán valamit, hogy elfogadják helyette a szavait. Ezért jött ez a férfi, ezért is mosogatott, söpört. Klára úgy vélte, hogy érti. Eközben túl nagynak érezte magát. Otrombán hevert ágyán a hatvannolc kilójával.

– Látni akarom a lányodat – mondta a férfi.

„Che ti dice la patria?” – jutott eszébe Klárának hirtelen. – Mít nevezel a hazádnak? – Nem is mert másra gondolni, egyre azt ismételtette magában, ami véletlenül felötlött benne: „Che ti dice la patria?” Mintha a lánya lenne a hazája.

– A lányomat hagyjad – mondta Klára.

„Ez a nő azt hiszi, hogy mondhat valamit. Mutogatja közben a pináját. Az is egy mondat. Két félmondat a melle. A lábfeje úgy reszket, olyan tétova, akár a melléknevek. Az én kislányom meg: akár a ki nem mondott szó.”

– Mesélhetnék neki – mondta a férfi. – Tudok mesélni.

– A nejednek mondjad!

„A kurvák! Mondd ezt a kurvádnak! Megtalálja bennem egyik a másikat. Épp oda üt, ahol a másik van, vagy inkább lehetne, ha volna: a legérzékenyebb pontra. Nem tudok nekik mit mondani. És mindketten, sőt mindannyian tőlem várják. Vissza kellene szólnom az egyiknek a másik hangjával. És aztán megint és viszont. De akkor épp oda lőnének. Oda, ahonnan az árulkodó hangom jön, a mellembe vagy a torkomba. Kíváncsi lennék, eltrafálnák-e egymást rajtam keresztül? Találna a szó. Szemtől szembe két lövedék. Éppen csak nem maradna elég időm nevetni rajtuk, még mielőtt elfelejtem őket. Még azt sem látnám, melyikük mossa fel véremet a konyhacementről, mielőtt a másik kihívná a rendőrséget. Ki tüntetné el a bűnjeleket? Ki tüntetne el engem? Hallgatni kell.”

– Mesélnék a lányodnak – mondta a férfi. – Nem akarok tőle egyebet.

– Nincs annyi pénz – mondta Klára.

– De csak beszélnék. Nem nyúlok hozzá, megígérem.

– Éppen csak beszélnél! Mondanád ezeket a hülyeségeket.

– Ezeket csak neked mondom. De tulajdonképpen neked sem mondok semmit. Mindezt láthatnád, egy pillantással felmérhetnéd, nem kellene elmesélni, ha kilépnél a lakásból.

Klára elsírta magát, ő maga sem tudta, hogy miért. Nem is sírt igazán, csak folyt a könnye. Meglepetten érezte, hogy lecsurognak arcán a könnyei, és mármár szétoldják az állát, aztán lecsepegnek a pongyolájára. Meg is nézte, milyen nyomot hagynak ott. Évek óta nem merte elsírni magát, mert akkor aztán utána jött volna minden, talán az egész belseje, és nem áll le, amíg végképp ki nem ürül. Azt pedig biztosan nem engedte volna, hogy lássa valaki idegen. Most meg ő maga látta, hogy csillagos foltok sötétlenek a házi ruháján. Ehhez le kellett szegnie a fejét, és így a férfi megpillantotta a védtelen koponyáját. A haja közt azt a rózsaszín csíkot, mint egy forradást. Mintha egyszer már széthasították volna a fejét, és titkos hegként viselné egy büntett nyomát.

– Szükségem van a gyöngédségre – mondta a férfi. – Vagyis gyöngéd akarok lenni valakihez. Különben nem bírom ki.

– Ne dolgozz annyit – mondta Klára. – Gyere, lazíts.

Most kacagott. Jó válasznak tűnt, amit mondott. „Ezek a pacákok egyfolytában dolgoznak, legalábbis azt hiszik, és még azt is, hogy az mentség valamire. De

mi az, amihez soha nem bírnak eljutni annyi munkával? Mi helyett dolgoznak ezek a pasik?”

– Tudom, hogy most azt gondolod – szólalt meg egy idő múltán a férfi –, hogy nekem inkább Afrikában kellene lennem.

Ezen már nyugodtan lehetett volna kacagni, utólag is igazolt bármilyen kacagást. Elvégre sehol se volt, lehetett volna tehát akár Afrikában. Előkelő, fehér idegen, fegyverrel a kezében. Közben meg forralja agyát a napsütés, piszkálja orrát a szavanna pora.

– Az én lányomhoz neked semmi közöd – mondta Klára. – És nem is lesz. Mosogathatsz, seperhetsz a pénzedért. De hagyjál minket békén.

– Előbb mesélj róla.

– Még csak az kéne! Hogy tovább meséld!

– Á! Kit érdekelne?

– Magadnak mesélnéd, éjjel. Amikor egyedül vagy az ágyban és forr az agyad az afrikai napsütéstől.

A férfi benyúlt nadrágja farzsebébe, akár egy vidéki kisiparos, onnan és nem a diplomata-zakójából rángatta elő kecskebőr pénztárcáját, abból egy tízezres bankjegyet. Azt talán még át is izzadta, mint a kőművesek.

– Okos vagy – mondta. – Ezt azért kapod.

– Költsem a lányomra, mi?

„Ez megöl. Hiszi, hogy lehetne. Hiszi, hogy hagyom. Jó kis játék. Mindent szabad.”

– Nem lenne szabad ennyire okosnak lenned. Szexisnek sem – mondta a férfi.

– Van nekem ahhoz feleségem. De még jobb kurvám is nálad. Meg bejárónőm. Azért nem élhetek normális családi életet, nem takaríthatok, nem mosogathatok, nem hajtogathatom össze a zoknimat, ahogy anyámtól láttam.

– Erre meg idejössz – mondta Klára a délelőtti, rekedt hangján. – Micsoda perverzítés! Te meg azt mondod rá: normális élet. És háromszor ennyit adj. Három normális palit fogadhattam volna ennyi idő alatt. Különben is, mindjárt megjön a lányom.

– Látni akarom!

– Soha.

– Én innen addig el nem megyek – mondta a férfi és leült a ágyra.

Klára is ülő helyzetbe kínlódta magát, remegett a haragtól vagy a félelemtől. „Inkább megölöm. Máskor, Klára, legyen a kredenben méregpor! Csak hely nincs, ahova a hullát eldughatnám.”

– Azt mondhatjuk neki, az önkormányzattól jöttem – ajánlotta a férfi.

– És elmeséled neki az utolsó huszonhárom paragrafust.

– Majd meglátjuk, miről beszélgetünk.

„Nem fogod te azt meglátni soha. A partvis nyele jó lesz. Aztán kicipelem a közös folyosóra. Nem lehet túl súlyos. Őrmester úr, ez az önkormányzati tiszt-

viselő úgy nekiment a falnak, betörte a fejét. De ehhez tompább tárgy kell egy seprűnyélnél, valami lapos, különben nem hiszik el. Még annyi időm is marad, hogy idebent felmossam a vért. De inkább a konyhában kell megcsinálni, a csempét könnyebb felsikálni.”

– Menj el, kérlek. Könyörgöm – mondta Klára a férfinak.

Az újabb három bankjegyet szedett ki a tárcájából, egyik sarkuknál fogva szétterítette őket, akár a kártyalapokat, és letette az ágyra, kettőjük közé.

– Ki vagy fizetve.

– Fizetek én neked – mondta Klára, és még mosolyogni is megpróbált. – Elvégre te dolgoztál, nem én. Csak menj el, kérlek! Különben valami olyant eszek...

– Rendőr hívsz? – Most a férfi is mosolygott, látszott a műfényű fogsora. – Vagy agyonütsz? Az sincs, ahova elrejts ebben a vacak kis lakásban.

„Kitalálta, a disznó! Egy srófra jár az eszünk.”

– Van nagyobb büntetés a halálnál – mondta Klára. – Levelet írok a feleségednek, hogy kurvákkal töltöd a délelőttödet, miközben ő azt hiszi, bizottsági ülésen vagy, és a szeretőjével hancúrozik a hálószobátokban.

– Az lenne a búcsúleveled – mondta a férfi, és szájából, a szorosra húzott ajkai mögött eltűnt a műfény. – A szeretőjéről viszont tudok. Ugyanarról a tanácskozásról hiányzunk. Levelet pedig ne merj írni. Apropó, a kislány tud már írni?

„Megteszem. Muszáj. Lehet, hogy most már élvezném is.”

Megszólint az ajtócsengő. Előbb két hosszú, majd egy rövid, végül újabb hosszú berregés hallatszott, a csengő cilinderére ragasztott ragtapasztól tompított hangon. Az asszony úgy ugrott talpra, mint a puskadörrenéstől.

– Itt maradsz – suttogta. – Az önkormányzattól jöttél. Adótartozásom van. A kislányért jöttek.

Eligazgatta öve mentén a pongyoláját és indult ajtót nyitni.

– Szia – mondta odakint valakinek. – Még nem jött meg az iskolából.

Termetes, kopaszodó férfi lépett a szobába. Megállt, nem szólt, mintha nem is nézett volna. Díszcsomagolású, apró dobozt tartott a bal kezében.

– Az úr végrehajtó – bökött a férfi felé Klára. – Ő pedig a férjem. A volt férjem. Ma van a láthatási napja. Mindenkinek az én kislányom kell. De ő egyedül az enyém.

– Akkor én megyek is – mondta a férfi.

– Akkor én odakint várok – mondta a volt férj. – A konyhában. Főzhetek egy kávé, amíg elintézik? – Kicaplatott, csak a vastag hangja érkezett vissza a szobába. – Hú, micsoda rend van itt! Csak nem lánykérőbe jönnek?

A férfi az előszobában forgolódva a térden alul érő viharkabátját húzta magára, és mindegyre nekitántorodott valaminek, a cipős szekrénynek, a telefonállványnak, saját három csatos irattáskájának. Abban mintha üvegek koccantak volna össze.

– Van söröm – suttogta az asszony. – Konyakom is. Ül le, igyál valamit.

– Délelőtt soha – mondta férfi, majd csendesen nyitotta és csukta az ajtót.

Közel egy órán állt aztán a szemközti ház kapujában, az elhajtó gépkocsik fölött, között bámulta az asszony társasházi kapuját.

„Szó, szó, szó... Ember senki. Hogyan lehet belekapaszkodni egy szóba? Pedig ezt szoktuk mondani. Azt nem, hogy emberbe kapaszkodj. Vagy van, aki szótartó, de embertartó nincsen. Sok a szószátyár, akár én, de emberszátyárt még nem láttam. Csak az jó az egészben, hogy az ember egy szóra, de még egy gondolatra sem kötheti fel magát.”

– Késtél – szólalt meg hangosan, amikor meglátta a kislányt a szemközti kapu előtt. Gyér hajú, vékonyka, göcsörtös arcú, fakó kislány volt. Csak egy pillanatra látta, amíg el nem tűnt az előcsarnok homályában.

„Láttalak: enyém vagy. Lehetsz te rút, de én gondolhatok rólad szépeket. Anál is szebbeket mesélek majd az én kis árvámról. Azt már most elmondom, hogy apukád hirtelen haragú ember volt, és egyszer egy kicsit nagyon bántotta anyukádat, amikor hazajött és ott találta az ő legjobb barátjával. Hogy azok mit műveltek egymással, megérted, majd ha nagy leszel. Apukád azonban nem csak indulatos és csalódott, hanem érzékeny ember is volt, nem sokáig bírta a bezártságot, főként a magányt négy fal között. Így aztán... Így aztán most én felelek érted. Csók!”

